

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Misztal-Konecka

w sprawie z powództwa D. R.

przeciwko Zakładowi G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Towarzystwa

Ubezpieczeń z siedzibą w Ł.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 maja 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda oraz skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 września 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odrzuca skargę kasacyjną pozwanego w zakresie, w którym odnosi się do częściowego oddalenia powództwa i oddalenia zażalenia powoda (co do punktu 1 in fine i co do punktu 3);

2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego w pozostałej części, zaś skargi kasacyjnej powoda w całości;

3. znosi wzajemnie koszty postępowania kasacyjnego między stronami zaś wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego oddala.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 30 września 2019 r. Sąd Apelacyjny w [...], w sprawie z powództwa D.R. przeciwko Zakładowi G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A. przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej (...) Towarzystwa Ubezpieczeń z siedzibą w Ł. o zapłatę zmienił, na skutek apelacji pozwanego i zażalenia powoda, wyrok Sądu Okręgowego w K. z 18 maja 2018 r. w ten sposób że: punkcie pierwszym w miejsce słów „i ustawowymi odsetkami od dnia 10 marca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty” wpisał słowa „z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 maja 2018 r. do dnia zapłaty” i oddalił powództwo w zakresie odsetek za wcześniejszy okres (pkt 1), oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2), oddalił zażalenie (pkt 3) oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 4).

2. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł powód, wskazując na naruszenie art. 481 § 1 w zw. z art. 455 k.c.

Skargę kasacyjną wniosła również strona pozwana, powołując się na naruszenie art. 217 § 1, 2 i 3 w zw. z art. 224 § 1 k.p.c., art. 227, art. 232, art. 278 § 1 k.p.c. oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 24 stycznia 2005 r. w sprawie biegłych sądowych (dalej „rozporządzenie w sprawie biegłych sądowych”) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 381 i art. 382 k.p.c., art. 232 w zw. z art. 224 § 1, art. 227 i art. 278 § 1 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 K.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 w zw. z art. 278 § 1, art. 279 i 286 k.p.c., a także art. 235 § 1 w zw. z art. 210 § 3 i 224 § 1 k.p.c. i § 2 rozporządzenia w sprawie biegłych sądowych, art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 166 w zw. z art. 164 i 286 k.p.c. oraz art. 354 i 362 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 416 k.c. w zw. z art. 54 ust. 2 ustawy z 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (dalej „ustawa o kulturze fizycznej”) oraz § 8 ust. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 6 maja 1997 r. w sprawie określenia warunków bezpieczeństwa osób

przebywających w górach, pływających, kąpiących się i uprawiających sporty wodne, art. 416 w zw. z art. 355 § 1 i § 2 k.c., art. 361 § 1 k.c., art. 362 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, a zatem również w zakresie w jakim doszło do zmiany zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji i oddalenia w tym zakresie powództwa (pkt 1 *in fine*) oraz w zakresie w jakim doszło do oddalenia zażalenia powoda (pkt 3).

4. Sąd Najwyższy wskazuje, że poza wymaganiami formalnymi dopuszczalność skargi kasacyjnej, podobnie jak i innych środków zaskarżenia, uzależniona jest od wykazania przez skarżącego interesu prawnego w zaskarżeniu orzeczenia, który uwarunkowany jest wykazaniem pokrzywdzenia tym orzeczeniem. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 15 maja 2014 r. (III CZP 88/13, OSNC 2014/11/108), której nadano moc zasady prawnej, wyrażone zostało stanowisko, że pokrzywdzenie orzeczeniem (*gravamen*) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka. Sąd Najwyższy przyjął, że ogólne założenie obiektywnej potrzeby uzyskania ochrony prawnej, które racjonalizuje możliwość korzystania ze środków zaskarżenia, nie naruszając ich istoty, uzasadnia uznanie interesu prawnego w zaskarżeniu, jako przesłanki dopuszczalności środków zaskarżenia. Jej istnienie wynika z zasad i regulacji znajdujących odzwierciedlenie w Kodeksie postępowania cywilnego; objęta jest przewidzianym w tym Kodeksie systemem badania dopuszczalności środków zaskarżania orzeczeń. Interes ten występuje w razie pokrzywdzenia (*gravaminis*) i polega na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a treścią rozstrzygnięcia. Przesłanka *gravaminis* pozwala przyjąć, że w części, w której orzeczenie jest korzystne dla skarżącego, skarga kasacyjna jest wyłączona, ze względu na brak pokrzywdzenia (tak też postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 listopada 2014 r., II CSK 44/14; z 28 stycznia 2015 r., I CZ 122/14; z 25 lutego 2015 r., II CSK 447/14).

Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego również w części, w której jej apelacja została uwzględniona, na skutek czego doszło do obniżenia zasądzonej

kwoty, a także w części, w której oddalono zażalenie powoda. Tego rodzaju decyzja procesowa jest dla pozwanej oczywiście korzystna, a zatem nie może być kwestionowana skargą kasacyjną. Z tych względów skarga kasacyjna pozwanej podlegała częściowemu odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

5. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

6. Powód wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Podał, że kwestia określenia początkowego terminu naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia budzi rozbieżności zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze. Należy również rozważyć czy w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy terminem początkowym odsetek powinien być dzień wyrokowania czy też dzień wcześniejszy, co stanowi istotne zagadnienie prawne.

Natomiast strona pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne zawarte w pytaniu: czy osoba prawna prowadząca odkrytą pływalnię nie zapewnia bezpieczeństwa osób pływających i kąpiących się w rozumieniu art. 54 ust. 2 ustawy o kulturze fizycznej, jeżeli nie wprowadza w regulaminie pływalni całkowitego zakazu - poza zawodami lub treningiem - skoków do wody ze słupków startowych usytuowanych przy krawędzi basenu pływackiego z oznaczoną głębokością wody 1,8 metra. W ocenie pozwanej skarga kasacyjna jest też oczywiście zasadna, z uwagi na naruszenie art. 217 § 1, § 2 i § 3

k.p.c., art. 227, art. 232, art. 278 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej na okoliczności wypadku powoda, mające kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i jeszcze niewyjaśnione, w sytuacji gdy okoliczności zdarzenia budziły poważne wątpliwości, gdyż u powoda nie stwierdzono żadnych obrażeń głowy, ani kończyn górnych, w tym palców, rąk, czy dłoni, a nadto po wyciągnięciu z wody oświadczył wobec ratowników udzielających mu pomocy, iż nie uderzył głową w dno basenu.

7. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003/18/436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r. (II PK 284/11) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Z kolei przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że treść określonych przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały w orzecznictwie już określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do

rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2020 r., III CSK 76/20).

8. Przechodząc do analizy skargi kasacyjnej powoda, wskazać należy, że nie wykazał on podanych przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania. Podniesiona przez niego problematyka początkowego terminu naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia była już przedmiotem licznych wypowiedzi orzecznictwa.

W przeszłości w judykaturze pojawiły się rzeczywiście różnice w określaniu terminu, od którego wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w zapłacie świadczenia odszkodowawczego. Według jednego stanowiska, zobowiązany do naprawienia szkody popadał w opóźnienie z chwilą upływu terminu wyznaczonego w wezwaniu (art. 455 § 1 k.c.) i od tej daty należały się wierzycielowi odsetki (np. wyrok Sądu Najwyższego z 16 lipca 2004 r., I CK 83/04). Drugie ze stanowisk uzasadniano przez wzgląd na art. 363 § 2 k.c. i przyjętą w tym przepisie zasadę ustalania odszkodowania według cen aktualnych w chwili jego ustalenia, czyli - w razie procesu sądowego - w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.) (np. wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2017 r., I CSK 15/17). Aktualnie za dominujące stanowisko uznać trzeba to, zgodnie z którym wymagalność roszczenia o odszkodowanie i o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie tych świadczeń, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy (np. wyroki Sądu Najwyższego z 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10; z 8 marca 2013 r., III CSK 192/12; z 7 marca 2014 r., IV CSK 375/13).

Oznacza to, że kwestie podniesione przez powoda należy uznać za już wyjaśnione w orzecznictwie. Skarga kasacyjna nie zawiera, w zakresie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia, nowych argumentów przemawiających za potrzebą dokonania kolejnej analizy. Skarżący nie sformułował więc skutecznie nowego, nierozwiązanego dotychczas zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz nie wykazał aktualnej rozbieżności w judykaturze w ocenie początkowego terminu naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

9. Analiza skargi kasacyjnej strony pozwanej również wskazuje, że nie sprostала wymaganiom w zakresie wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedstawiona przez nią problematyka nie ma charakteru abstrakcyjnego zagadnienia prawnego i jest ściśle powiązana z okolicznościami rozpoznawanej sprawy. Uszło uwagi skarżącej, że zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, kontrowersji dotyczących ustaleń, oceny dowodów albo innych okoliczności konkretnej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11; z 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04; z 11 września 2014 r., V CSK 66/14; z 31 stycznia 2020 r., I CSK 477/19).

Zagadnienie przedstawione przez skarżącą ma kształt pytania odniesionego wyłącznie do okoliczności niniejszej sprawy. Skarżąca prezentuje własne stanowisko kwestionujące prawidłowość uznania przez Sąd Apelacyjny, że w okolicznościach sprawy uraz u powoda został spowodowany uderzeniem o twardą przeszkodę, a taką mogło być tylko dno basenu, wobec czego skok oddany przez powoda skutkujący doznaniem przez niego uszczerbkiem na zdrowiu jest konsekwencją zaniechania uregulowania zasad bezpieczeństwa na basenie pozwanego poprzez zakaz skoków do wody na głowę ze słupka startowego, bądź pogłębienia niecki basenu, gdyż ta nie spełnia odpowiednich wymogów technicznych. Wedle ustaleń zaaprobowanych przez Sąd Apelacyjny na terenie zespołu basenów otwartych w A. powinien obowiązywać całkowity zakaz skoków do wody w każdym miejscu dla osób, które korzystały z basenów rekreacyjnie. Zezwolenie na wykonywanie skoków do wody ze słupka startowego jako urządzenia do tego nieodpowiedniego skutkowało oddaniem skoku do wody na głowę przez powoda, a w konsekwencji uderzył on głową w dno basenu. Nie budzi wątpliwości, że nie tylko brak określonych regulacji w regulaminie pływalni był przyczyną stwierdzenia odpowiedzialności strony pozwanej, lecz ocena całości okoliczności sprawy i uznanie, że obowiązkiem zarządu pozwanego, jako organu

prowadzącego zespół basenów, było zapewnienie bezpieczeństwa osób kąpiących się, a obowiązku tego strona pozwana nie wykonała.

Skarżąca nie zgadza się z taką analizą, a przedstawiona przez nią problematyka zmierza w istocie do jej zanegowania i przedstawienia własnej, korzystnej dla skarżącej oceny okoliczności faktycznych sprawy. Treść skargi kasacyjnej w zakresie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z uzasadnieniem opiera się na własnej ocenie rozstrzygnięcia przez skarżącą, a nie służy przedstawieniu uniwersalnych problemów prawnych i rozbieżności w orzecznictwie. Pozwala to na stwierdzenie, że skarżącej nie chodzi o wykazanie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a jedynie o poddanie zaskarżonego orzeczenia kontroli kasacyjnej.

10. Odnosząc się do powołanej przez stronę pozwaną oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wskazać trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

11. Skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom. Argumentacja zawarta w skardze opiera się na własnej ocenie rozstrzygnięcia przez stronę pozwaną i próby zanegowania poczynionej przez Sąd Apelacyjny oceny, iż według

prawdopodobieństwa graniczącego z pewnością, uraz u powoda został spowodowany uderzeniem o przeszkodę twardą, a taką mogło być tylko dno basenu, a nadto skutki urazu były tak drastyczne, że nie mogły być spowodowane uderzeniem o miękką taflę wody. Twierdzenia zawarte w skardze zmierzają w istocie do podważenia oceny ustalonego w sprawie stanu faktycznego i mają charakter polemiki z dokonaną przez Sąd drugiej instancji analizą opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii, który szczegółowo opisał szczegóły wypadku, któremu uległ powód. Uszło uwagi skarżącej, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

12. Z tych względów należało odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego w pozostałej części i skargi kasacyjnej powoda w całości (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego między stronami znajduje uzasadnienie w treści art. 101 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., zaś co do interwenienta ubocznego w art. 107 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c., który jako regułę statuuje brak rozliczeń kosztów postępowania w relacji do interwenienta ubocznego.